

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέτατον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Εἰκοστὴ τοῦ Δεκεμβρίου,
νέκρα χρηματιστηρίου.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννεήκοντα ἑπτὰ,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λειπτέ.

Ποῦντος ἑξακόσα κι' ἑξή
κι' ὁ Ρωμηὸς ὅσῃν Κίν' ἄς τρέξη.

Πόλεμος Φασουλικὸς καὶ φαντασμαγορικὸς.

Πρώτη καὶ σπουδαία πράξις,
ποῦ σὲ κάνει νὰ φρυάξης.

(Προσφωνεῖ κι' ὁ Περικλῆτος μ' ἓνα σφῆγος φαντασίας
καὶ μ' ἐπίσημον στολὴν
τὸν ἱππότην Φασουλῆν
ὡς ὁ Κάιζερ ὁ γαῦρος τὸν Ἑρρίκον τῆς Πρωσίας.)

Π.—Τώρα ποῦ τὸ κεφάλι μας εἰρήνης κλάδος στέφει
καὶ φαίνεται πῶς ἤλθαμε 'στὸ πρῶτο μας τὸ κέφι,
πάρε τὸν Στόλον τὸν ἀργόν, καὶ πόντους διελάσας
φέρε τὴν κυχνόλευκον ὅσας Σινικὰς θαλάσσας,
ὡς Ἕλλην δὲ δαφνοστεφὴς τὸ χρεὶός σου νὰ κάμης
ἐκεῖ ποῦ διαμάχονται παντοδαπαὶ Δυνάμεις.

Μὲ τῆς φοβέρχης κανενὸς ταῦτί σου μὴν ἰδρώση,
κι' ἀφοῦ μὲ τῆς ἀρμάδες των κατέλαβον προσκαίρως
οἱ Γερμανοὶ τὸ Κιᾶου-Τσοῦ, τὸ Πόρτ-Ἀρθούρ οἱ Ρῶσσοι,
τρέχα καὶ σὺ μὲ τοὺς λοιποὺς νὰ πάρης κάποιον μέρος.

Τὰ τελευταῖα τρόπαια μὴ λησμονῆς ἐκεῖνα,
κι' ὅποταν διαμελισθῇ μαζί μ' ἐμᾶς κι' ἡ Κίνα,
νὰ δώσουν καὶ πρὸς τοὺς Ρωμηοὺς ἀνάλογον μερίδιον
πρὸς δόξαν μας ἀίδιον.

Μὴ τοῦ πολέμου βλέπετε τὴν χαίνουσαν πληγὴν,
κι' ἂν Τούρκος σήμερα πατῇ τῶν Θεσσαλῶν τὴν γῆν,
κάνεις μὴ στέκη δι' αὐτὸ θρηγῶν καὶ μουρμουρίζων
κι' ἀνοίγεται 'στους Ἕλληνας εὐρύτερος ὁρίζων.

Ἔως πότε,
πατριῶται,
ἡ πατρίς μας θὰ βροντᾷ
γιά τὰ μέρη τὰ κοντὰ ;

Ἔως πότε θὰ μᾶς εἶναι μόνος πόθος καὶ μεράκι
Ἡπειρος, Μακεδονία, καὶ Βυζάντιον καὶ Θράκη ;

Τόση γῆ μᾶς περιμένει,
κι' ἐμεῖς πάντοτ' ἐδῶ πέρα
σὰν σαρδέλαις στιβαγμένοι
ξεφωνίζομε γι' ἄερα.

Γιατί δὲν πᾶμε, βρὲ παιδιὰ, καὶ λίγο παραπέρα ;
γιατί κι' εἰς μέρη μακρυνὰ δὲν στήνομε παντιέρα ;
κι' ἐνῶ τὸ σύμπαν συγκινεῖ
μιά τόση χώρα μακρυνή,
ἐμεῖς σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ
ζωσμένοι σακαράκαις
σὲ μία κουταλιά νερό
πνιγόμεστε σὰν βλάκες ;

Ἐμπρὸς λοιπὸν, τὸν Φασουλῆν καθεὶς ἄς βοηθήσῃ
πρὶν νὰ μᾶς φάγ' ἡ ψώρα...
πολιτικὴν ἀποικιῶν καιρὸς ν' ἀκολουθήσῃ
κι' ἡ Ρωμηοσύνη τώρα.

Μᾶς τρώγει προαιώνιος δικαιομάτων γρίνα
κι' ὁ διάβολος μᾶς 'σέκωσε καὶ μάννα καὶ πατέρα...
τὴν Θεσσαλία μᾶς βαστοῦν ; ...πᾶμε κι' ἐμεῖς 'στὴν Κίνα,
τετελεσμένον γεγονός νὰ κάνωμ' ἐκεῖ πέρα.

Ἐκεῖ δι' ὅλους ἑκτασίς, ἐκεῖ δι' ὅλους τόπος,
καὶ δὲν πηγαίνει κουτουροῦ τοῦ καθενὸς ὁ κόπος.
Ἐκεῖ 'στὸ κράτος τῶν Σινῶν, 'στὴν γῆν τῶν Μανδαρίνων,
εὐρύτατον προσμειδιᾷ τὸ μέλλον τῶν Ἑλλήνων,
ἐκεῖ δουλεῖ ροιζικὸ γιὰ τὴν δική μας ράτσα,
κι' ὁ κύρ Ἑτέμ ἄς κάθεται νὰ χάσκη 'στὴν Ταράτσα.

Κυττάξετε πρὸς τὸ Θιβέτ καὶ πρὸς τὴν Μαντσουριά
νὰ ὀῆτε γῆν ἀπέραντον καὶ πλούτον κι' εὐφορίαν,
ἐκεῖ ζαχαροκάλαμον καὶ τσάι καὶ ραβέντι
νὰ πίνετε καὶ νάχετε μὲ τᾶντερά σας γλέντι.

Ἐκεῖ κανάβι μπόλικο, μετὰξὶ καὶ μαλλί,
ποῦ ἔγάζουν μέσα 'στὸ Θιβέτ τετραπύλαι κατὰ καιρὸν,
ἐκεῖ κι' ἄρνια καὶ πρόβατα καὶ τράγοι τρυφήλοι,
ποῦ χάνονται σὰν τοὺς ἐδῶ γιὰ πρόβατα καὶ γλέντια.

Ἐκεῖ κι' ἀσῆμι καὶ χρυσός, ποῦ δὲν παθαίνει μείωσιν,
—Ψυχὴ μου, νὰ τὸν εἶχαμε γιὰ τὴν ἀποζημίωσιν—
ἐκεῖ καὶ τόσα μέταλλα, τῶντι θαυμαστά,
καὶ κάμπορα νὰ τρίβονται κι' ὀπίσω κι' ἐμπροστὰ,
ἐκεῖ καὶ τὸ κηρόδενδρον κι' ὁ μόσχος κι' ἡ κανέλα
καὶ θηλυκά μικρόποδα, ποῦ σοῦ φωνάζουν «ἔλα.»

Ποῖος Παράδεισος ἐκεῖ, γῆ τῆς ἐπαγγελίας,
κι' ἐμεῖς ἐδῶ παρλάρομε περὶ τῆς Θεσσαλίας,
κι' ἀπὸ τὴν ὥρα τῆς αὐγῆς ὡς δτου νὰ βραδεύσῃ
ὁὸς του καὶ ξεφωνίζομε «μὰ πότε πιά θ' ἀδειάσῃ ;»
καὶ «στὸν Ζαήμ» οἱ Θεσσαλοὶ
ὅλο καὶ βόλταις φέρουν,
μὰ τοῦ μουγγοῦ μουστακαλῆ
κουβέντα δὲν τοῦ πέρνουν.

Ἴδετε τί Παράδεισος κι' ἐκτάσεις ἀχανεῖς !
θαρρῶ τὸν Αὐτοκράτορα πῶς βλέπω τῶν Σινῶν !...
ἐνώπιον τοῦ Φασουλῆ σχεδὸν γονυκλινῆς
λαλεῖ πολλὰ Κινεζιστὶ περὶ τῶν Ἀθηναίων,
καὶ τοῦ πολέμου μας διψᾷ νὰ μάθῃ τὰ συμβάντα
καὶ τῶν ὑποδημάτων του τοῦ λύνει τὸν ἱμάντα.

Ἐμπρός, ἱππὸτα Φασουλῆ,
καὶ δόξα τῶν Ἑλλήνων,
ὁ θρίαμβος σὲ προσκαλεῖ
νὰ πᾶς πρὸς τὸ Πεκίνο.

Εἴχνα πολέμους καὶ φυγὰς,
σύρε νὰ δώσης τράχο,
πάρ' ἐνσφραγίστους προσταγὰς
κι' ἀπ' τὸν Χατζηκυριάκο.

Ρίξε τῆς ἀγκυραις βαθεῖα,
τὰ ὀντία σου νὰ τριέξῃς,
τὴν ξυλινὴ σου τὴν γροθιά
πρὸς ὅλους νὰ τὴν δεῖξῃς.

Κατάλαβε καὶ τὸ Κιμποῦ,
τὴν ἐνδοξὸν πατρίδα
τοῦ Κομφουκίου τοῦ σοφοῦ,
ποῦ δευτερον δὲν εἶδα.

Εἰς ἔργον πρόβαινε ταχύς,
μὴ τώρα μυίγαις χάθῃς,
καὶ στράτευμα τῆς κατοχῆς
μαζὶ νὰ παραλαβῇς.

Μὴ φοβηθῇς μηδὲ θυμῶν μηδὲ βομβῶν ἐκρήξεις
καὶ νέον Εὐαγγέλιον 'στους Σίνας νὰ κηρύξῃς,
μὰ πάρε κι' ἓνα σάρωθρον μὲ τοῦτο νὰ σαρώσῃς
τοὺς σαχλο-Μανδαρίνους,
χωρὶς ποσῶς νὰ λυπηθῇς κι' ἀκρόασιν νὰ δώσης
'στους γοερούς των θρήνους.

Ἐσὺ ποῦ πάντοτε μοχθεῖς γιὰ τοὺς Ρωμηούς ἀτρύτως
κι' ἐσῆκωσες τὸν Ἀτλαντα σὰν Ἡρακλῆς ἐπ' ὤμων,
πήγαίνε καὶ βομβάρδισε τὸ πᾶν ἀδιακρίτως
καὶ δεξιά κι' ἀριστερά σπεῖρε παντοῦ τὸν τρόμον.

Πρὸς τὸν θρίαμβον προχώρει,
γιὰ τὴν Κίνα βάλε πλήρη,

πέρασε ποτάμια κι' ὄρη
καὶ τὴν λίμνη Κουκουνώρη.

Πέρασε τὸν Γιανοκιάγγο,
πέρασε τὸν Βραμαπούτρα,
μὴν ἀκούς κανένα Φράγκο,
σπάσε καθενὸς τὰ μούτρα.

Πρῶτος πρῶτος νὰ προβαίνῃς
στολοκράτωρ τῆς Ἀσίας,
κι' ὅλο κόντρα νὰ πηγαίνῃς
«στὸν Ἑρρίκο τῆς Πρωσίας.

Εἶδες πῶς αὐτὸς ἐπῆρε
τὴν σταθμὸν τοῦ Κιάου-Τσοῦ ;
δῶσε μιὰ κι' ἀμέσως σύρε
κι' ἄραξε «στὴν Πιπιτσού.

Ἐνθυμοῦ σὲ ποιοὺς ἀνήκεις,
καὶ τὸ γένος σου λαμπρύνων
λάφυρα τῆς νέας νίκης
φέρε κότσους Μανδαρίνων.

Ἀσπάζομαί σε, γνήσιον τῆς ἱπποσύνης θρέμμα,
περίλαβε τὰ σύμπαντα μ' ἓνα ταχύ σου βλέμμα.
Τριγύρω μας ἀπλόνεται χρυσὴ κι' ἀτέρμων πλάι,
καὶ πρέπει τὴν ἀρμάδα μας, τὸν Στόλον τῆς εἰρήνης,
ποῦ τὰ νερά τὸν τρώμαξαν τῆς γαλανῆς θαλάσσης,
νὰ τὸν τρομάξουν σήμερα κι' ἐκεῖνα τῆς Κιτρίνης.

Ἰππὸτα, σὲ καταφιλῶ,
καὶ σύρε τώρα «στὸ καλὸ,
καὶ τίμησε τοὺς Ἑλλήνας, ποῦ τοὺς προσταζ' ἡ γῆ
νὰ καταθραύουν τὰ δεσμὰ μὲ τὰς ὑποχωρήσεις.

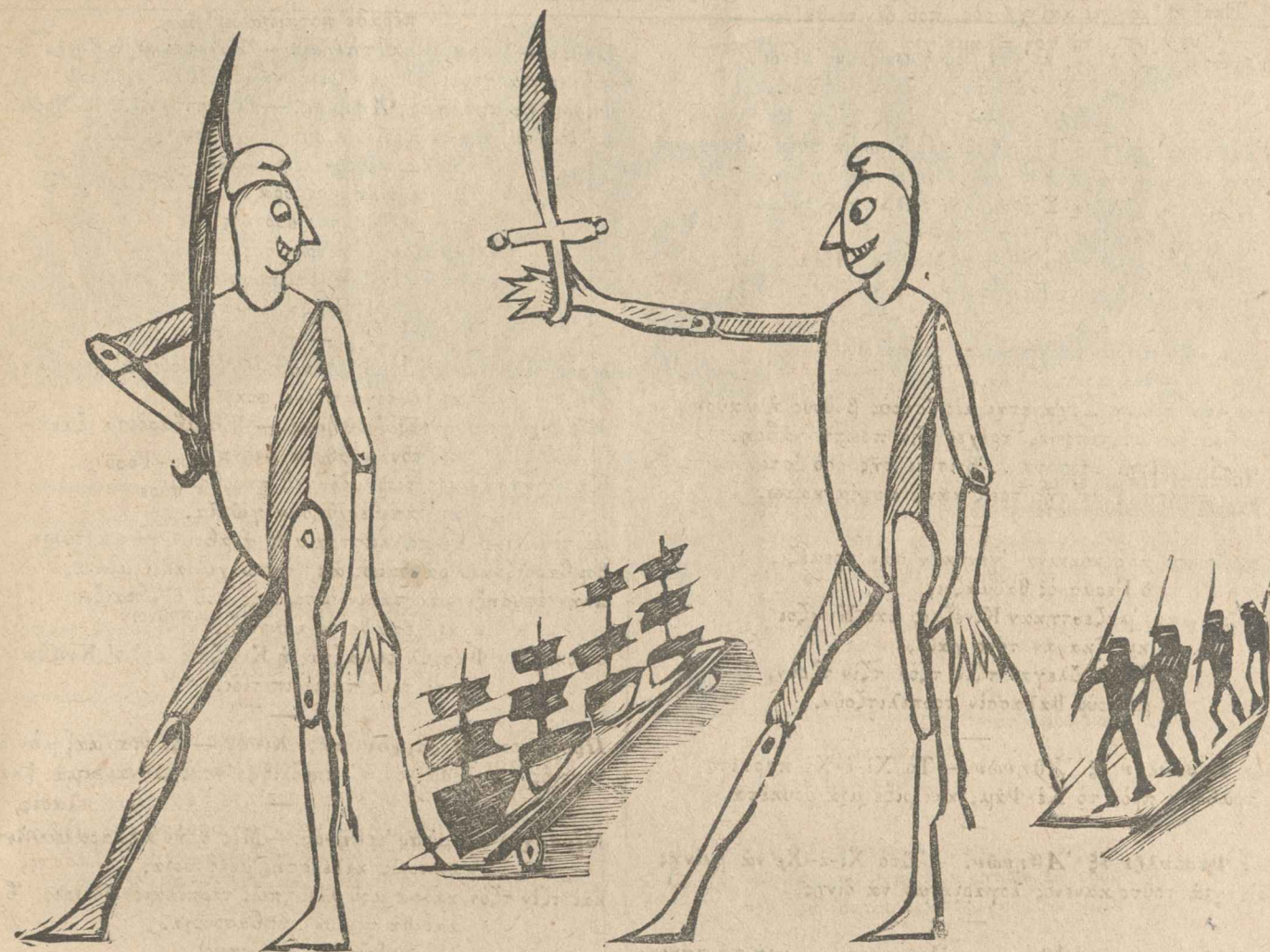
Φ. — Συγκινήσεις καταπνίγων
φεύγω φεύγω μετ' ὀλίγον
πρὸς τὰ Σινικὰ πελάγη
μὲ τὴν δόξαν πλάγι πλάγι.

Νίκης ἔφθασε στιγμή,
κόσμος δὲν θὰ μὲ χωρέσῃ,
κι' ἡ ξυλινὴ μου πυγμὴ
κατακέφαλα θὰ πέσῃ.

Νὰ καὶ τοῦτον, νὰ κι' ἐκεῖνον,
θαῖμα σπαρρακτικόν,
νὰ κοτσίδες Μανδαρίνων,
νὰ καὶ κότσοι γυναικῶν.

Δώστε μύδρους, δώστε μπάλοις,
καὶ μικρούλαις καὶ μεγάλαις,
δόστε κι' ἀδεϊναῖς τορπίλαις νὰ τῆς παίζωμε «στὰ χεῖρ
γιὰ νὰ πάθουν τεταρταῖον τὰ Κινεζικὰ τὰ σκέριζα.

Δώσετέ μου ταχυβόλα καὶ πυρπολητοῦ πυρσὸν
τὰ νερά νὰ κατακαύσω τῶν ἀγνώστων θαλασσῶν,
ἤγουν τῆς Ὀχοτσκιῆς,
τῆς Κιτρίνης, τῆς Λευκῆς.

Θέλω σήμερα νὰ φέρω τῆς Ἑλλάδος τοὺς ναυμάχους
μὲς «στὸ κράτος, ὁποῦ τῶν σὰν ἀρνάκια τοὺς βατράχους,
κι' εἶναι πρῶτα μεζελίκια
τὰ γατιά καὶ τὰ ποντίκια.

Ἐπεθύμησ' ἄλλους τόπους
κι' ἄλλης φύσεως ἀνθρώπους,
ποῦ φουσκόνουν ἀπὸ ρυζί,
καὶ Ρωμηὸς δὲν τοὺς γνωρίζει.

Τοὺς Ρωμηούς τοὺς παραξέρω,
κάθε τόσο πατατράκα
μὲ τὸν Θόδωρο τὸν γέρο,
τὸν Ντελὴ τὸν Σακαράκα,
καὶ κτυποῦν ἀπὸ τὸν δρόμο
ἢ πατούσαις των «στὸν ὦμο.

Θέλω πέραν νὰ περάσω, θέλω ἴλιγο νὰ βραχῶ
μὲ «στὴν λίμνην τῆς Σελέγας, «στὸν Ταγκιάγκ, «στὸν Οὐ-
(ἄγγ-Χὲ,
νὰ μ' εὐφραίνῃ ξένον κλῆμα,
καὶ μὲ ξάφρισμα πολὺ
νὰ μὲ πιτσιλᾷ τὸ κῦμα
μὲς «στὸν κόλπον Πιτσιλί.

Θέλω σοῦπα καμωμένη μὲ χελιδονιῶν φωληαῖς,
θέλω καὶ πτηνῶν ἀγνώστων νὰ γνωρίσω κουτσουλιαῖς,

τοὺς κυρίους τῆς Καντῶνος, τοῦ Πεκίνου τὰς ὠραίας,
καὶ νὰ «δῶ κι' ἐκ τοῦ πλησίον τοὺς κορέους τῆς Κορέας
κατὰ πόσον ὁμοιάζουν μ' ὅσους κάθε καλοκαίρι
βγαίνουν «στὰ «δικὰ μας μέρη.

Πάω «στὴν Κίνα Μέραρχος καθ' ὕψηλον καθήκον
ἡμέραν νύκτα νὰ κυτῶ τὸν Πρῶσσον τὸν Ἑρρίκον
πῶς ὁμιλεῖ, πῶς φέρεται, τί κάνει, τί δὲν κάνει,
κι' ἂν διαρκῶς «στοῦ Κιάου-Τσοῦ θὰ μείνῃ τὸ λιμάνι,
βῆμα πρὸς βῆμα πάντοτε θὰ τὸν ἀκολουθῶ
κι' ἐκεῖ διὰ τὸν ἔλεγχον θὰ τὸν ἐκδικηθῶ.

Ἀπέρχομαι «στὴν Σινικήν
μὲ σερβαν πολιτικὴν,
κι' ὑψῶν νὰ λάβαρά μπουρλότα θ' ἀμολάρω
κι' ἐνώπιον τοῦ Λῆ-Χὲ-Τσάγκ, Κενέζου θαυμασίου,
κι' ὁπόσους ἀπετάξατε μαζί μου θὰ τοὺς πάρω,
μαζὶ καὶ τὸν Ραυτόπουλο καὶ τὸν Ἀναστασίον.
Βάλετε «στὸ κεφάλι μου τὸ ναυτικὸ κασκέτο
κι' ὀρεβουάρ «στὸ Κιάου-Τσοῦ κι' ἄντιο, Περικλέτο.

Ποῦξ δευτέρα
τρομερωτέρα.

Ὁ Φασουλῆς ἐκ Σινιτικῆς Μηνύματα μεγάλα,
ὁ Γερμανὸς μ' ἐτρόμαξε καὶ μούκανε σινιλά....

κατέλαβα τὸ Χι-ἐ-χέ, κι' ἂν μὲ φωνάξουν πίσω
προμελετῶ τοῦ Χι-ἐ-Χέ τὰ κάστρα νὰ κτυπήσω.

Σὰν ἔφθασα 'στὸ Φοῦ-Τσοῦ Φοῦ παρ' ὅλων προσεκλήθην,
κι' εἶναι καιρὸς διὰ παντὸς νὰ ρίψωμεν εἰς λήθην
τὴν Πόλι, τὴν Ἀγιά Σοφιά, καὶ τὰλλα τὰ χυδαῖα
τῶν ἀμαθῶν προγόνων,
καὶ τώρα πλέον νὰ στραφῇ κάθε Μεγάλ' Ἰδέα
πρὸς τοὺς Κινέζους μόνον.

Ἐκαμα καὶ πειράματα παντοῖα τορπιλῶν
ἐνώπιον πολλῶν.

Ρίχνω τὴν πρώτη... χάνεται μὲς 'στους βυθοὺς ἡ μαύρη...
ρίχνω δευτέρα... τίποτα, τρέχει τὴν πρώτη νάβρη...
ρίχνω τὴν τρίτη... τίποτα... βρίσκει τῆς δὲ 'στὸν πάτο...
ρίχνω τετάρτη... μὲ τῆς τρεῖς κάνει παρέα κάτω.

Τὰ πρόσωπά μας κόκκινα 'γενῆκαν σὰν κρεμίζι,
ὁ Γερμανὸς θαυμάζει,
καὶ γύρω μας 'μαζεύτηκαν Κινέζαις καὶ Κινέζοι
κι' ἔκαναν τόσο χάζι,
καὶ μοῦλεγαν τζὶν τζὶν τζὶν τζὶν τζὶν,
μπλοῦμ θαλασσὶν τορπιλιτζούν.

Πρὸς Φασουλὴν ἐξ Ἀθηναίων. — Τὸ Χι-ἐ-Χέ παραίτα
καὶ τράβηξε πρὸς τὸ Χέ-Φάμ, καὶ ρίξε μιὰ ρουκέτα.

Πρὸς Φασουλὴν ἐξ Ἀθηναίων. — 'Στὸ Χι-ἐ-Χέ νὰ μείνης
χωρὶς γιὰ τοῦτο κανενὸς λογαριασμὸ νὰ δίνης.

Φασουλὴς πρὸς τὰς Ἀθήνας. — Μιὰ σαστίζω, μιὰ τὰ χάνω,
καὶ δὲν ξέρω τί νὰ κάνω,
μία φεύγα, μία μείνε,
Κυβερνήτης ποῖος εἶναι;
Πλὴν ἐν τούτοις στείλατέ μου βοηθείας κι' ἄλλους πόρους
κι' ὅλα 'γρήγορα καὶ σβέλτα,
περιμένω δίχως ἄλλο καὶ τὰς Κανονιοφόρους
Ἄλφα, Βῆτα, Γάμμα, Δέλτα.

Πρὸς Φασουλὴν ἐξ Ἀθηναίων. — Μεγάλο ξαφνικὸ
καὶ μὴ ζητῆς βοήθειαν τὰς Κανονιοφόρους,
γιατὶ μᾶς τῆς ἔσανάκλεισαν μὲς 'στὸν Ἀμβρακικὸ
συμφῶνος μὲ τοὺς κατ' αὐτὰς ὑπογραφέντας ὄρους.
Προτοῦ τοῦ κόλπου τὸ στενὸν νὰ διαπλεύσουν στόμιον
συνέβη κάζο δυνατό, ποῦ δὲν θὰ 'βρῆς παρόμοιον,
ἦγουν τὰς ἐβομβάρδισαν διὰ πυρῶν ἐνσφαιρῶν,
ἐν τούτοις ὅμως ἀπαιτεῖ τοῦ τόπου τὸ συμφέρον
νὰ λέγωμεν παντοῦ:
«κι' αὐτὸ γιγχνίς ὀλντοῦ.»

Μὰ μὴ σὲ μέλη, Μέραρχε, καὶ τσαμπουνίζων θούρια
νὰ βομβαρδίσῃς αὐθωρεὶ τοῦ Χι-ἐ-Χέ τὰ φρούρια.

Φασουλὴς πρὸς τὰς Ἀθήνας. — Στείλατε τὴν Ἀμβρακίαν
μήπως καταλάβω κι' ἄλλην ἀπωτάτην ἀποικίαν.
Βλέπω πάντοτε τὸν Πρῶσσο,
ποῦ μὲ βλέπει σὰν τὸν λύκο,
καὶ τοῦ λέω κάθε τόσο:
«τί μὲ κάνεις, κύρ Ἑρρίκο;»

Πρὸς τὸν Μέραρχον τῆς Κίνας. — Θὰ σοῦ στείλωμεν τὴν
καὶ βομβαρδίζε μὲ λύσαν (Κίσαν)
Φασουλὴς πρὸς τὰς Ἀθήνας. — Βομβαρδίζω τὴν Σελέγα
κι' ἐκ τῶν Κανονιοφόρων στείλετέ μου τὴν Ὠμέγα.

Πρὸς τὸν Μέραρχον τῆς Κίνας. — Ἐρχεται κι' ἡ Κίχλα τῶν
ποῦναι γιὰ τοὺς λαθρεμπόρους πρώτη Κανονιοφόρα.
Φασουλὴς πρὸς τὰς Ἀθήνας. — Τὶ δυστύχημα τοῦ Στόλου
κι' ἐδῶ πέρα μᾶς εὐρήκαν σοροκάδες τοῦ διαβόλου.

Μόλις πέσουν δὲ πυρὰ
τί μεγάλη συμφορά!...
πιάνει δυνατὸς σορόκος,
καὶ μᾶς ἔρχεται 'στὸν νοῦ
τὸ παληὸ-Καραμπουρνὸ
καὶ τῆς Πρέβεζας ὁ μπλόκος.

Πρὸς τὸν Μέραρχον τῆς Κίνας. — Μὴν τρομάζης τὸν σορόκο
κι' ὀλοένα πέρνε φόκο.

Μέραρχος πρὸς τὰς Ἀθήνας. — Ἐβομβάρδισα ξανά
κι' ἐθολώσαν τὰ βουνά.

Κατεσίγησαν ὡς τώρα δεκαεὶς πυροβολεῖα
κι' ἀπεδείχθησαν γελοῖα,
μὲ τοῦ Χι-ἐ-Χέ τὰ κάστρα μᾶς ἀνάβουν τὰ καντύλια,
βομβαρδίζομεν ραγδαίως ἀπ' ὀκτὼ χιλιάδες μίλια,
πλὴν ἐφύσηξε καὶ πάλιν ὁ σορόκος ποῦ δὲν παίζει
κι' ἔπαψε τὸ κανονίδι,
σοροκτζούν Φασοὺλ φωνάζουν ἡ Κινέζαις κι' οἱ Κινέζοι
καὶ τοὺς πᾶσι ριπιτίδι.

Πρὸς τὸν Μέραρχον τῆς Κίνας. — Βάστα καὶ μὴν
γεγονὸς τετελεσμένον ν' ἀποδείξῃς 'στὰς Δυνάμεις.

Μέραρχος πρὸς τὰς Ἀθήνας. — Μὲς 'στὴν κάμαρά μου
κάποιος κελευστής μὲ φούρια,
καὶ τζὶν τζὶν κρυφὰ μὲ λείει πῶς τορπίλαις ἀδειαίς
καὶ θὰ γίνουν νταβατούρια.
Μὰ καθὼς τὸν Ναυπηγὸ
ἔτσι 'μίλησα κι' ἐγώ:
«Σὺ δὲν ξέρεις ἀπὸ τέτοια, μόνο τὴ δουλειά σου κύρτα,
κι' ὅλα πᾶν ὡς τώρα ντρίτα.»

Πρὸς τὸν Μέραρχον τῆς Κίνας. — Νὰ μὴν εἶσαι κουναίς
ποῦ τὸ ξέρουν οἱ Κινέζοι πῶς τῆς ἔχεις ἀδειαναίς;

Μέραρχος πρὸς τὰς Ἀθήνας. — Τοὺς περιφρονῶ μὲ πᾶν
τζᾶν τζὶν τζὶν κι' ἐγὼ φωνάζω καὶ κουρούπα γκαβαρνέ.

Πρὸς τὸν Μέραρχον τῆς Κίνας. — Σὰν γυρίσουν τὰ καράβια
νὰ μᾶς φέρουν λίγο ρυζὶ καὶ ραβέντια καὶ κανάβια.

Πρὸς τὰς Ἀθήνας Φασουλὴς. — Σορόκος, χουζουρεύει,
καὶ κροκοδείλους κάποτε καὶ φάλαινας ψαρεύει.
Μὰ τί κακὸ τὸ 'πάθαμε!... δὲ φάλαινας ἢ σκύλους
μὲ φουσητῆρας φοβεροὺς ἐπέρασαν σιμὰ μᾶς,
κι' ἐμεῖς τῆς ἐνομίσαμε Κινέζικαὶς τορπίλαις
κι' ὀλοταχῶς ἐπῆραμε γι' ἄλλου τὸ φύσημά μας.

Τὶ νὰ σοῦ 'πῶ, βρε Περικλῆ... διὰ πολλὰς αἰτίας
ἀπέτυχε τὸ σχέδιον κι' αὐτῆς τῆς ἐκστρατείας.
Γιὰ τὸ φερο-Ρωμαικὸ δὲν ξέρω τί νὰ κάνω,
περνᾷ τὰς ἄλλας συμφοράς ἡ νέα συμφορά τοῦ,
κι' ὀλοταχῶς 'στὸν Ναύσταθμο καὶ 'στὸν Περὰτα φῶν
κι' ὀρεβούζο, βρε Περικλῆ, κατὰ τοῦ Ζαχαράτου,
ὅπου θὰ συζητήσωμεν πολλὰ περὶ τῆς Κίνας
μαζί μ' ἐκεῖνον τὸν Τζὶν Τζὶν, Κινέζον τῆς Ἀθήνας.

Πρόφης ὁ Κράκας, παιδὶ χαριτωμένο,
ἐπὶ μὲ κατὰρὰ μαλλιά, καὶ σ' ὅλα προκομμένο,
χάριν μελέτης καὶ σπουδῆς ἐπῆγε 'σὸ Παρίσι
κι' εὐχόμεθα μὲ τὸ καλὸ νὰ μᾶς ξαναγυρίσῃ.